

[Per Hækkerup.]

ikke havde haft den beskedne indtægt af 8 000 kr., men havde haft en ansat indtægt af 40 000 kr., hvad der formentlig svarer til en bruttoindtægt på ca. 65 000 kr., ville oppositionen betænke den pågældende forsørger med en skattnedsættelse på 1 770 kr., og hvis den samme forsørger med 40 000 kr. i skattepligtig indkomst, med andre ord ca. 65 000 kr. i bruttoindtægt, ikke havde nogen børn og ikke havde den forsørgerbyrde, der følger med at have 2 børn, ville hans skattnedsættelse efter oppositionens forslag blive endnu større, så ville den blive på 1 850 kr. om året. Man må nok spørge sig selv: hvad er det for en familierpolitik, hvad er det for en linje i den sociale fordeling, oppositionen sigter på, når man foreslår at gennemføre ændringer i skattelovgivningen og i socialpolitikken af den karakter, jeg her har nævnt?

Det bliver ofte fremstillet således, at socialdemokratiet er et særlig skatteglad parti, at vi nærmest er lystbetonede, når det drejer sig om at pålægge befolkningen skatter. En gennemgang af skattelovgivningen og ligningslovgivningen i årene fra 1957 og også tidligere viser imidlertid et andet billede. For nu ikke at blive beskyldt for at fremdrage argumentation, som det måske kunne tænkes, jeg havde udvalgt særlig omhyggeligt fra kilder, der stod mig nær, vil jeg tillade mig med formandens tilladelse at citere Finanstidende, som i hvert fald ikke kan beskyldes for at være særlig socialdemokratisk velvilligt stemt. Den bedømmer virkningen af vor skattelovgivning i de sidste 3-4 år på følgende måde:

„Regeringen vil bedømmes på resultaterne: 800 000 er blevet skattefri — andre 800 000 med småindkomster har fået lettelse — 400 000 med mindre indkomster fik ikke øget skattebyrde — 200 000 med mellem- og store indkomster har trukket hele læsset.“

Det må dog vist i og for sig siges at være et ganske pænt resultat af en skattelovgivning, at den således har skånet den store del af befolkningen med de små indkomster, og jeg kan da også love oppositionen, at i den udstrækning, hvori vi får tilslutning den 15. november, vil vi fortsætte en skatte-

politisk linje, der på den måde sigter mod at fordele byrderne rimeligt og skåne de små indkomster.

Jeg har også bemærket, at oppositionen ofte beskæftiger sig med spørgsmålet om tilskudspolitikken og taler om, at det er urimeligt, at man i denne velfærdsstat, som socialdemokratiet har hovedansvaret for er ved at blive opbygget, nu vil give tilskud til alle, selv til dem med de største indtægter.

Det er ganske interessant at se oppositionens forslag til skattnedsættelser, til ny skattelovgivning, som blev fremsat for et par dage siden. Jeg har noteret med tilfredshed, at oppositionen har forladt skattefradragsprincippet for børn og i stedet for er gået over på den linje, vi altid har hævdet var den rigtige i spørgsmålet om familierpolitik, nemlig at give tilskud til de familier, der har børn. Jeg har også bemærket, at oppositionens forslag går ud på, at tilskuddet skal være 320 kr. for det første barn, og 380 kr. for hvert af de følgende børn, og dette tilskud til familier med børn skal gives uanset indtægtens størrelse. Det bliver det samme tilskud, hvad enten forsørgeren tjener 100 000 kr. eller 500 000 kr., enten han tjener 8 000 kr. eller 10 000 kr. Jeg bemærker det blot, fordi vi jo altid har hørt fra oppositionens side, hvor ravsuskende galt det er at give tilskud til dem, som ikke har tilskud behov. Nu interesserer det mig at se, at oppositionen altså mener, at selv de største indtægter i Danmark har tilskud behov, for så vidt angår udgifterne til deres børn. Oppositionen skal ikke høre noget ondt for det, men jeg bemærker denne vældige ændring i oppositionens principielle indstilling, og den vil måske på visse andre områder af lovgivningen kunne smitte af, således at vi får lettere ved at finde hinanden i en fornuftig ordning også af socialpolitikken.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen gjorde i sin første tale en bemærkning om byggeriet, som jeg synes er ganske interessant. Det ærede medlem talte om sammenbruddet på boligbyggeriets område og sagde i den forbindelse:

„den forcerede aktivitet, som blev skabt i denne udprægede nøglebranche, gik ud over rimelige grænser. Det er en